

S Õ J A H Ü Ü D

EVANGELINE BOOTH, kindral

WILLIAM BOOTH, asutaja

A. W. LOCKYER, diviisi komandör

Nr. 87

Oktoober 1936

8. aastakäik

Rünnaku „Maailm Jumalale“ viimased kolm kuud.

Kui Jeesus Kristus poleks Jumal.

Jeesus Kristus on Jumal.

SEE on kas tõde või miljonide mõlevaid inimesi on petetud.

Kas Ta oli „kõigi aegade suurim petja“? On's tõi, et „ühe harimatua Kaaileela talumehe tõttu kahekümne sajandi jooksul kõik maailma mõlevad inimesed on langenud sellise pettusse ohvriks“?

Yaene maailm! Kahetsusväärilised, kergensklikud hinged!

Yaene Assiisi Franz, Kempise Toomas, Dante, Luther, Wesley, William Booth, Milton, Wilberforce ja teie, usuteadlaste ning ajaloolaste hulgad! Teie töötsimine oli asjata! Eksiteele viitud unistajad! On tõi, ülalmainitud erinevad küll mõnedes ellusuhtumistes üksteisest, kuid ühes asjas on nad ühised, oma usus, et Jeesus Kristus on Jumal.

Jeesus Kristus on Jumal.

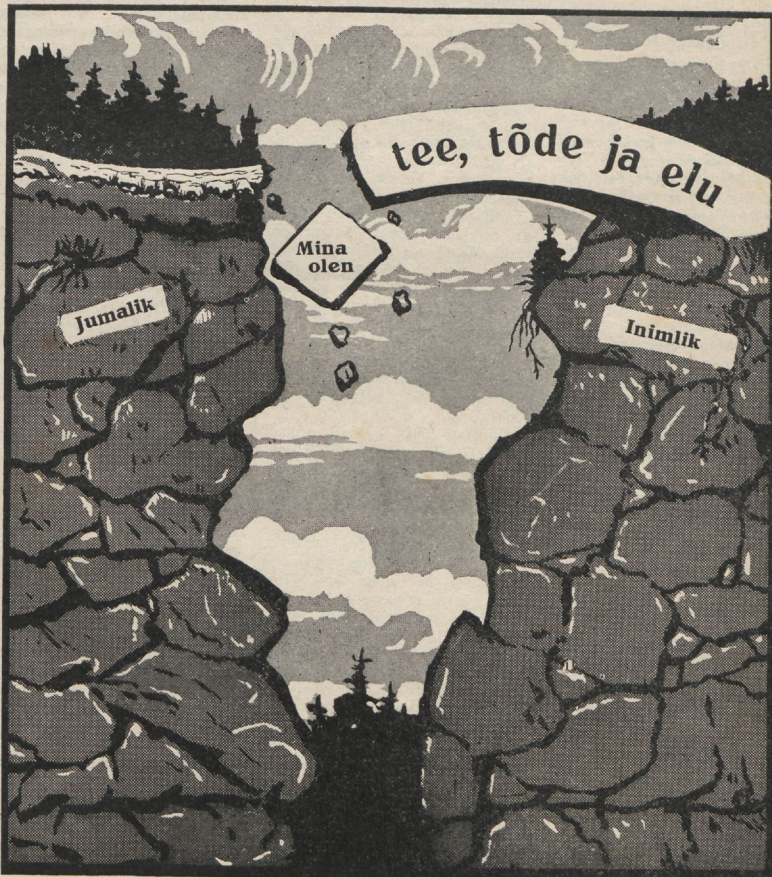
See on kas nii, või kogu kristlus pole muud midagi kui kaartidest maa. Kui Jeesus Kristus poleks Jumal, annaksid miljonid inimesi seotud silmil oma raha asutuste ja hoonete korraldamisele, mis juba ette on määratud hävinemisele.

Kui Kristus poleks Jumal, ei leidu kristluse filosoofias ühtki päästrat põhiainet. Tema õpetused asuksid siis samal tasemel nagu Darvini arenemisteooria, nagu Hückeli maailmamõistatus või teised unustatud mõtteateaduse süsteemid. Evolutsiooni, spiritismi, antroposoofia, Zarathustra, päikesekultuse või kristluse õpetused, kõik see palju paljusest võib olla huvitav, mõtteid äratav ja vaidlust tekitav. Kristlus ei tähendaks rohkem ega vähem kui kõik eelmainitud õpetused, kui Kristus ei oleks Jumal.

Jeesus Kristus on Jumal.

See on kas nii, või piibel on muinasjutt ja tema osad mõttetus. Märka üht: Sa ei või piiblit pidada elava Jumala sõnaks, kõikvähiseks, jumalikuks tõeks, ilma et sa ei tunnustaks piibli kinnitust Jeesuse jumalikkuse kohta.

Õpetus Tema olemisest algusest päälle märgib Teda kui Jumalat ennast. „Alguses oli Sõna (kreeka keeles: *logos*, s. t. mõtte väljendus), ja Sõna oli Jumala juures ja Sõna oli

... teda haaras ühenduse asemel Jumalaga ja inimesega sillata kuristik.

Jumal.“ Jeesuses väljendatakse jumalikkust. Enne kui Mars, Jupiter, Saturn, Uranus, Päike, Kuu, Maa ja lugematu hulk teisi planeete võisid liikuda läbi piiritu lootuse, oli Jeesus Kristus.

Enne loomise hommikut, kaugel tagasi kogu olemuse algamatu alguse

taga, aastatuhandeid aastatuhandeid tagasi, ajajärgud ajajärke tagasi, oli Jeesus Kristus.

Petlem ei tähenda Tema algust ega kaljuhaud Tema lõppu. Ta elab igaveses maailmas.

Tal on eel-ajalugu, mida ei saa võrrelda mägede või esimeste inimolendi-

te eel-ajalooa, ega ürgduga, millest kujunesid taevakehad, vaid Jumal-Isa südames.

„Alguses oli Sõna, ja Sõna oli Jumala juures ja Sõna oli Jumal. Seesama oli alguses Jumala juures. Kõik on tekkinud Tema läbi, ja ilma Tema-

(Lõpp 3. lhk.)

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline Pääkorter, London,
101 Queen Victoria Street,
Diviisi Pääkorter, Riga,
Palasta iela 3, dz. 5.

Ametlikke teateid.

Kindral ülendus järgmisi ohvitseride komandör-leitnantideks: kolonel LEWIS — Inglismaal, kolonel SMITH — Inglismaal, kolonel ORSBORN — Inglismaal, kolonel MACKENZIE (Anandham), — Lõuna-India, kolonel COLLEDGE (Prakram Singh) — Lääne-India, kolonel WILSON — Korea.
HENRY W. MAPP,
Staabiüleml.

Juhi märkmeid.

KINDRAL. Üht kõige pikemat sõjakäiku, mida üal on Armeed juht ette võtnud, atustab kindral lahudes Londonist 10. novembril. Kindral matkab ümber maailma ja koosolekuid peetakse järgmistes kohtades: Port Said, üks kuu Indias, hiljem Tselonis, Bataavia ja Singapores. Siis Hiinas, Mandšuurias, Jaapanis ja Koreas, tagasitulek Londoni Amerikalihendriikide kaudu. Saabumine Londoni toimub aprilli keskkel. Ta juhatab allõhvitseride ja sõdurite koosolekuid, ohvitseride nõupidamisi, loenguid, koosolekuid pidalitõbiste asundustes, kurjategevitate keskkel ja avalikke rahvakoosolekuid. Tuhanded kilomeetrid merel, raudteel ja teedel kaetakse muutuvais ja mitmesuguse ilmastiku otades, kuid Jumala käsi on Armeed juhi käes, ja rõõm, mida ta toob salvatsioonistidele kõigis maades, kinnitab teda tema raskest tööst.

STAABIULEM juhatab hiljuti päästmise rünnakut Walesis Merthyr Tydfili linnas, kus talle osaks sai väga väimustatud vas-tuvõtt.

Kindral on otsustanud, et Suurbritannia saab 1. oktoobrist uuei territooriumi. Komandör-leitnantid Lewis, J. E. Smith, Albert Orsborn ja Frank Barrett on territooriumide uued juhatajad. Meie palume, et Jumal õnnistaks seda muudatust, ja me usume, et Jumala töö nende tähtsate muutuste tulemusena saavutab suuremat edu.

Ma pöoran teie täit tähelepanu artiklitele, mis kindral on kirjutanud seoses sõpruse uuendamise rünnakuga, mis teostub lähemal ajal. On avaldatud neli artiklit, millest kaks ümuvad sellel kuul ja teaks novembrikuu „Sõjahüüsus“. Lugege neid — need on väärt tähele panna teie isiklikus elus, samuti ka komandör Brengle'i artiklit palvest.

Edasi pöoran tähelepanu „Maailm Jumalale“ üleskutsule ja rünnaku kavale oktoobris, mis leidub neljandal leheküljel. Oleme veen-

(Lõpp 4. veerul.)

Oleme sõbrad!

Kirjutatud kindral Evangeline Booth.

1. Vihavaen aastate jooksul.

VENNAD! Aga ainult nimepidi. Juhuslik päälitvaataja arvaks isegi veel vähem. Tõsine, külm väljendus nende nägudel, kui nad kohtusid; kiire juutuaine muutmine, kui juhuslikult keegi oleks nimetanud kõnes teise nime, tahtlikult eraldatud huvid, mis nagu automid maailmaruumis kumagi ei puutunud kokku üksteisega, tegi raskest mõista, et nende vahel valitseb kallis vereside.

Nad olid tülitseunud oma nooruses. Haavad olid nii sügavad, et isegi üle suur ravitseeja, aeg, ei võinud aidata. Nad needsid olukordi, mis sundisid mõlemad elama samas linnas. Kumbki hoidus kokku puutumast inimestega, kellega teisel on tegemist. Nad olid rõõmsad, kui ilmus võimalus, teha teisele halba. Nii elukirrus heitis neid allapoole voolavasse hoo-vusse, pime, hirmus viha nende südamesis heitis nende teele varju.

Vimaks juhtus midagi. Midagi otsekohe nende varjurlikkal teel. Ma ei pea rääkima sellest. See oli midagi mõlemale, nüüd kui mürgine juur nende südames oli lõõnud õitsele. Ootamata südame-tunnustuse ärkamine, kui terav mõök tungis sügavale hinge, ja tugevam mees leidis end teise kodulävel — laval, millest ta ei olnud astunud üle neljateist aasta jooksul.

Unustati kõik üteldud sõnad, unustati kõik mõõduvad. Kumbki tunnistas üles oma süüd, ja pisarad tumestades nende silmi nad sürusid tegevasti üksteise kätt. Üks neist teiti ettepaneku, et nad pühitseksid oma viha matmist sõttes välja mereäärde. Rõõmsas õhendas võis näha vendi järgmisel päeval minevat üle raudtee ja lütevast sarnaseid asju, nagu: „Kui rumalad meie olime!“ „Kui palju rõõmu me oleme kaotanud, olles lahutatud üksteisest!“ „Kui ennast-pimestav ja õnne-riisuv on vihavaen!“ ütles üks. „Ma soovin, et võiksime unustada kõiki mõõduvad aastaid!“ ütles teine.

Samal päeval levines hirmus teade suurest raudteoonnetusest. Pikk sild, mille all voolas tugev vesi mägedel sulanud lumest, nõtkus ja kiire ekspressrong jooksis välja rööbastest. Sajandeist reisi-jaist päästeti vaid üksikuid ja mõlemad vennad ei olnud nende seas! Kui vesi andis välja oma surnud, siis nad mõlemad leiti sarnases olukorras, et ei olnud aru saada, et vanem vend püüdis päästa oma venda.

Mul on raske kirjutada sellest. Oh, milline tragöödia, kui nii mitme aasta jooksul kumbki ei tahtnud võtta enesele osa süüst ja andestada teisele! Kui õnnistusrikas, et varjatud vennaarmastus tungis esile õigel ajal ja et nad võisid rõõmuga andestada üksteisele ja võtta vastu andestust taevselt Isalt! Sest meie võime olla kindlad, et kui meie andestame neile, kes eksinud meie vastu, siis ka meie taevane Isa andestab meile.

Kes ei ole andestanud sellele, kes eksinud ta vastu, ei ole kunagi kogunud tõsist õnne oma hinges. Sa peaksid andestama! Üks-koik, mis halba sulle tehtud, kuidas sind ka ei ole haavatud, kui ülekohtuselt ka ei ole käidud sinuga ümber — lase see kõik jääda minevikku, unusta see!

Andesta. Andesta rõõmuga. „Andke andeks, siis antakse teile andeks.“

2. Andestus on kristluse esimene põhimõte.

Igatsus andestada pattu, kutsus esile taeva suurima armastuse ja ülima ohvri. Tuhanded aastaid oli kestnud surmav koleitis. See läks vanematelt edasi lastele põlvkonnast põlvkonda. Miljonid elasid ja surid selle needmise all. Maailm oli küllastunud selle mässuvaimuga, läbi imunud tema süüga, ja varjas enesest kõiki koleitisi. Ei olnud mingit jõudu, mis oleks suutnud eraldada pattu tema mustast kaaslastest — surmast. Ülekohtu ja puhtuse vahel oli nii suur ja sügav kuristik, et se-

da võis ületada ainult murtud ja haavatud Jumala Poja ihuga. Ja kui Kristus surres ristil pani värisema maad ja taevast hülledega: „Anna neile andeks!“ tehti selgeks igaveseks ajaks, et kadetsud, põlgamine ja vihavaen ka oma hirmsaimal astmel ei suuda võita armastust ja et andestus on parim südameomadus. See on võidu haripunkt.

Kogu üheksateist aastasa jooksul, kui kristluse on tõstnud kõrgele oma võidulippe, see ilus omadus on alati olnud kõrgeim jõud nende südames, kes jäljilnud temale. Kristuse vaimu, mis andis oma kaju sõnadele: „Isa, anna neile andeks!“, on korranud uuesti ja uuesti Tema rahvas igal sajandil. Kui kivi visati igalt poolt Tehvamuusele, siis võis teda kuulda palumas: „Ära arva seda pattu neile süüks!“

Rooma coliseumis olid märtrite viimased palved andestuse peest nende timukalle. Anne Askews, kui ta lihkmed olid ära venitatud inkvisitsioonipingil ja brutalselt timukad kandsid teda tuliridale, palus „halastust ja andestust, igavest ja täielikku!“ neile, kes hävitasid teda. Kui väike-sele šoti poisile näidati piitsa, millesse olid pandud kivitiigid, ja Geldi, et selle piitsaga teda pekstakse surmusk, liks suri-kambri kaugeamse nurka ja talt küsiti: „Mis sa nüüd teed?“, vastas ta: „Oh, ma palun teie eest, sest Jumal armastab teid just sama palju kui mind!“ Mees hakkas nuuksu-ma ja viskas käest oma piitsa. Andestus — võidu haripunkt!

Kui loeme pühikust, kes jätsid oma elu oma usu pärast, siis mõt-leme, et ka meie võiksime olla märtrid; aga kui me võtame oma koha kristlikus võitluses, meie ei või kannatada kriitikat ja vale-süüdistusi. Ma ütlen, need ei suu-

(Lõpp 5. lhek.)

JUHI MÄRKMEID.

(Algus 1. v.)

dunud, et kõik sõdurid, nekrutid ja sõbrad võtavad osa kõigist neist erilistest korraldustest.

Seoses lõikusepühadega pöoran teie poole üleskutsuga. Meil on ette nähtud allariiteistus ja ma palun, et iga sõdur, nekrut ja sõber toob oma parima ande Jumala tööle tänu tunnuseks Tema häädues eest teie vastu teie elus iga päev. Kohalikele teadaannet-est leiate üksikasjaliselt ajad ja päevad, millal peetakse erilisi lõikusepühaid. Meie ootame teie südamlikku kaasabi kõigiks nendeks korraldusteks.

Oktoobri esimesel päeval pe juhatan ma erilisi koosolekuid Tal-linnas seoses „Maailm Jumalale“ rünnaku viimase kolme kunga, mil peetakse ühine koosolek Tal-linnas. Neile järgnevad ohvitseri-de kongressid, sõdurite koosolek-kuud ja avalikud koosolekud igas keskuses.

Rünnaku täieline kava leidub 4. lk. Kas tahan paluda teie kaas-abi ja poolehoidu meie ideaalidele.

SÕPRUSE RÜNNAK — rünnak ümber kogu maailma.

Kindral teeb korraldusi, et ümber kogu maailma te-hakse erilisi jõupingutusi sõpruse uuendamiseks 21. novembrist kuni 28. novembrini. Motto sellel ajal on —

„UNUSTAME KÕIK! OLEME SÕBRAD!“

Sellel ajal tahame, et iga sõdur igal pool meie maakeral kontsentreeriks oma mõtteid sõpruse loomiseks inimeste vahel, kes on isekeskis tiilis, ja et ta juhataks neid Kristuse jõuallikasse, mis võib parandada haavu ja tuua lepitust.

Kui Jeesus Kristus poleks Jumal.

(Algus 1. lhk.)

ta ei ole tekinud midagi, mis tekkinud on.“ (Joh. 1:1–4.)

„Enne kui Abraham oli, olen mina,“ ütles Tema, tähendades oma igavesele päritolule.

Ta oli kas Jumal või petlikum kõrgist peitja!

Jeesus Kristus on Jumal.

See on kas nii, või juudid, katoliiklased, protestandid või kõiksugused uskmatud on eksituses oma ajaarvamise suhtes. See oli Tema, kes muutis ajaloo ja püüras ümber kalendri. Tema ükski on see, kes jagab inimliku ajaloo teated kahte ossa: enne ja pärast Tema tulekut ilmasse.

Kui meie nüüd tahaksime salata Jumala ilhaksaimist Tema Poja isiksuses, oleks meil vaja, 1936 aastat pärast Tema tulekut, kindlasti väga palju aega, ja selles teadlikkus saada.

Jeesus Kristus on Jumal.

Modernism, paganusel ja agnostikute ülemnõukogu, kes salgavad üli-loomuliku tunnetuse võimalust, istub koos kolm mõistmas Tema üle. Nad tahaksid Temalt röövida Tema igavese aulisuse Tema Isa juures, tahaksid Temalt võtta Tema jumaliku riituse, ja anda maailmale Kristuse, kes võib-olla on piisalt rohkem kui tavaline inimene, kuid loomulikult palju väiksem kui Jumal.

Selline Kristus on nagu sillakaar, mis võib-kuuristikult ühest küljest teiseni, kuid mis ei ulatu tervelt üle. Tema, kes võib ütelda: „Mina olen teie, teie ja ein.“ sarnaneks ilma jumaliku olemusega sillale, millel on vaid sillapihi, mille üle ükski ei võiks astuda. Aga kuna Temal on tõeliselt jumalik olemus, nagu Ta ka liihkest aega oli tõeline inimene ja eneses ühendas jumalikkude ning inimikkude, ühendas Ta jälle ka Jumala ja inimese, mida patt oli mitte üks teineteisest lahutada, vaid ka vaenu-meel-seks teinud.

Maailma ajaloo suurim isiksus olla ei ole veel küllalt. Suurem preester kui Mooses, suurem kuningas kui Taavet, targem mõttealane kui Salomon, suurem prohvet olla kui Elias, ei ole küllalt. Kui Ta pole nii igavene nagu Isa, samuti Jumal nagu Tema, ei jätka küllalt Tema ohvrist ristil Kolgatal.

Kadunud maailm vajab Lunastajat, kelle asetatäite kannatus võimaldab tõlgile, kes usuvad, pattude andestuse. Kui Kristus Kolgatal ei olnud Jumal ilhas, poleks hind patn eest veel mitte makstud ja inimkond oleks langenud hukkamisele.

Päästearmee peab kiini Kirja tõest ja usub Jeesuse sõnadesse, kes Ta ütleb: „Kes mind näeb, see näeb Isa — mina ja Isa oleme üks.“

Jeesus Kristus on Jumal.

Sellepärast hetkeks „nüüd läki vaimus Kolgatal“, siis Jeesus kannatas“, kes Issand ristipul valas oma vere, siis tunned sa Jumala aulisust oma õnnistegija Jeesuse Kristuse palge ees.

Sellepärast krooni teda maailma Issandaks ja kuningaks oma sõdades.

P. L. D.

Mahajäetud — või kunagi mitte omatud?

„Mul on midagi sinu vastu, et sa oma esimese armastuse oled maha jätnud.“

(Ilmut. 24.)

KUI raskelt langevad need sõnad! Kui väga nad on täis häda! Koguduse üle, millele need öeldi, heidab ta varju, mida aeg ja kaugus ei ole suutnud hävitada. Kui need sõnad oleksid aga ainult mineviku kohta, siis me võiksime lugeda neid teatud ükskõiksusega, aga nad kasvavad oma raskuse ja tõsiduse, kui me mõtleme järele, et need on maksnud aastajärgide igal kristlaste ajaloo järgul ja et nad näivad olevat ka kirjutatud praegusele ajajärgule, milles täitub prohvetlik ennustus, et „armastus kustub suurema osa inimeste juures“ kogu oma tervikuse.

Mulle näib, nagu põhjeneks praeguse aja võimalik häda sellele, et leidub kaks suurt hulka, millest võib öelda, et kumbki neist ei oma „esimest armastust“.

Enne kui ma nimetan neid kahte rühma, ma tahaksin küsida: „mis on esimene armastus?“ Kui osa kristlastele esitatakse see küsimus, siis nad hakkavad otsima eneses ja küsivad endalt, kas neil on veel olemas selline armastus. Ja siis nad leiavad lõpuks, et nad on ikkagi veel päästetud, et nad on olnud ustavad, vaatamata mitmele võitlusele, et nad ei taha minna tagasi maailma ja pattudesse, et nad südamesügavusis armastavad Jeesust ja tahavad kuuluda talle. Nii nad segavad seda kokku mitmesuguste võimalikkude kogemustega, ja nii nad tõrviivad oma nõrka südamet sellega, et nad omavad ikkagi veel armastust. Aga kas see on, mida Tema, „kes need seitse tähte peab oma käes, kes nende seitse küünaljala vahel kõnnib“, mõtleb esimese armastuse all? Kas ei ole nii, et esimene armastus on sisemine legitsemine, mis valgustab hinge sisemust, juubeldav, ind, põlv armastus, kõikvõimas armastus, mis sunnib meid ohvrimeelele, kannatusele, enese andmisele Talle, keda meie hing armastab, ja kes saanud meie südamele „kaunimaks kui mitmed tuhanded“? Kas keegi välise usutunnistusega, aga leige, isekust täis tagasitõmbunud kristlane kunagi võib kohata esimese armastuse hiilgava leegiga, ilma et ta ei pleekuks nagu rüe päikesekiirte mõjul, kui tal ei ole kindel väärtus? Esimene armastus ei ole sama kui hää kõbuline ja oetiline kristlik elu, see on leegitsev andumine Temale, kes on hinge Peigmees ja Kuningas.

Esimene rühm, mida ma nimetasin, koosneb vanemaist kristlastest, kellel oli kord ärkamine; need, kes olid kaasas üles chitades kogudusi ja korpuseid. Nad jutustavad nii meeleldi sellest, mida nad on läbi elanud, kui aulisel ajal siis olid, kui palju nad tegid Jeesusele, kuidas suured inimhul-

gad võideti, kuidas armastus ja palve valitses nende seas, aga — nad on maha jätnud esimese armastuse. Nad on jätnud immu, nad ei taha enam kulutada ennast meeleldi, armastus on kustunud. Vahest ma imestan, kas mõni võib võid anda neile tagasi, mida nad on kaotanud. Kas sool võib saada tagasi oma soola?

Teine rühm koosneb noortest hulkadest. Neid nimetatakse vahest üleskasvatatud kristlasteks. Nende kohta ei või öelda, et nad on maha jätnud esimese armastuse — nad ei ole kunagi omanud seda.

Mõeldes mõlemale liigile, pean küsima: Keda peaks eelistama — kas neid, kes on maha jätnud oma armastuse, või neid, kes kunagi pole omanud seda? Välistel vaadates nad on mõlemad sama vääsed. Ja ometigi mul on suurem lootus viimasele liigile. Neile „esimene armastus“ ei ole mitte ära kulutatud. Nad seisavad oma isade usuga ja võitlevad omapöise kahtlusega, mitmed neist on juba kõndinud kaunis pikka teed ustavalt oma usulisele seisukohale, nad võitlevad vahvasti, et saada läbi oma võimaliku eluga, nad on võtnud enesele kanda koormaid ja vastust kristlikus maailmas, nad on juba saavutanud teatud võimaliku kogemust. Aga nende süda ei ole alati rahul, sest nad ei ole leidnud, mida nad teavad, et elu Kristusega peaks olema — päletungivat, kõikevõivat, mis võiks kanda nime „esimene armastus“. Mitmed neist on ainult pääliskandused, ei suuda pida piiri maailmaga, ei tea, mida tähendab ohver ja enese äraandmine; vahest meie kahtleme nende võimaliku elus, aga nad püüavad ometigi võidelda võimaliku võitluse, ehk küll nende võitlus ei ole tasan.

Oh, et sarnased noored hulgad saaksid haaratud Kristusest! Kui ma näen neid, siis mu süda hüüab ärkamise järele, mille kaudu nad saaksid tõsise läbielamise Jeesusest.

Sest ma olen kindel, et kui nad haaratakse esimesest armastusest, ärapäletavast tules, siis nad ütlevad: „Meie ei lase seda kunagi lahti meist! Meie oleme seisnud ja oodanud küllalt kaua, meie oleme kõndinud vaevarikast, kuiva teed võimaliku vaesuse tõttu — nüüd Ta on teinud meie südamed leegitsevaiks ja meie tahame surra temaga. Kunagi ei pea meist lõdudama, et meie oleme jätnud esimese armastuse!“ Sarnastest hulkadest kerkivad esile meie tulevased usutunnistajad ja märtrid. Milline vastutus kõigil, kes juhatavad noori, et nad tõesti võiksid näida-

(Lõpp 7. lhk.)

Üle sügavuste.

VÄIKESES armeekorpuses kangel saarestikus on keegi allohviter, kes elab väikesel saarekesel, mitu kilomeetrit eemal saarest, kes korpusele on ruumid. Igakord, kui ta külastab koosolekut, on see seotud tugeva sõndmisega häädaohlikes vetes, ja rahvas on juba ammu pannud tähele tema innukat tööd korpuse kaitsuks, mitte ainult nähes tema paati ja selle tumedaid äärjoo- ni, kui ta sõub teisele kaldale.

Sügisel, kui jää hakkab ehitama silda üle väinade, peab meid selliselt ootama oma käikudega kuni jää kannab. Ta proovib iga päev suure innuga jää olukorda, ja siis ühel päeval kannab see! Ajajooksul on naabrite majadest küllalt nähtud teda: „Ei tea, kas jää kannab? Ei, päästesõdur ei ole veel alanud oma käikudega üle jõe. Meie peame ootama veel!“ Nii arutatakse ja oodatakse, kuni ühel päeval võib näha ettepoole kõverduvat kuju valgelt väljal, suurtel kaugustel. „Kas jää kannab täna? Ja midugi, päästesõdur läks üle, ja nüüd see kestab!“

Päästesõdur annab tunnistust, kui inimesed võivad minna üle jää teisele kaldale! Tõde rääkival kujul meie vastutusest kaasinimeste päästmises!

Milline patu ja ülekohtu sügavus lahutab inimest Jumalast! Eluühendus on katkestatud. Sõnakulmatust keelab neid võtta vastu Jumala orilisi andeid. Aga ometi! Üks sild on loodud üle sügavuste!

Jutustatakse, et prantsuse armee piirati kord Napoleoni sõja ajal kasaakaitse. Kõik pääseteed näisid suletud. Ainult üks võimalus näis veel olevat järele — minna üle jõe! Vaenlane oli kiskunud maha kõik sillad ja Napoleon oli nagu halvatud suure kaotuse ees. Anti käsk: Meie peame ehitama mingisuguse silla üle jõe! Mehed, kes seisid kõige lähemal jõeale, astusid kõigepealt jõkke, et katsuda viia läbi niilikult võimatut. Mitmed sõdurid kanti ära vihastest voolust. Teised surid väsimusest ja külmast. Asetäitjad tulid ja töö edenes nii hoogsalt kui võimalik. Lõpuks oli sild valmis ja armee võis marssida teisele poole ja pääseda sel viisil oma vaenlasest. Kui viimane sõdur jõudnud teisele kaldale, anti käsk neile, kes ehitanud silla, tulla välja veest, aga ükski ei liikunud paigalt. Käed tugevasti surutud sillastammaste ümber nad seisid vaikselt ja liikumatult. Nad olid külmunud surnuks.

(Lõpp 6. lhk.)

Kutse „Maailm Jumalale!“

Kirjutanud diviisi komandör major A. W. Lockyer.

KAS me tohime maailma lasta minna pürgesse? See on küsimus, mis alati kerib üles minus. Et minna pürgesse, pole vaja olla eriline suur kurjategija ega elada ebakõlbli elu. Selleks piisab juba maailmainimeste seltskonnast, maailma liha armastusest, ning märkamatu lakkuvad mehed ja naised õiguse, puhtuse ja Jumala teedelt.

Tõeline salvatsioonist on täiesti teadlik häädohtudes, mis varitsavad teda maailmas. Ta tunneb karistusi sõnakulmatuse eest Jumala vastu; ta teab, et ta minna ja ta kalduvused põhjustavad ainult halbust ja surma. Selles teadmises põleb ta hinges soov, te-

ha midagi Jumalale, elada kõrgele ideaalile ja eesmärgile, et oma elu ja andumuse läbi päästa mehi ja naisi haigutavast pürgust, mis ähvardab inimsugu.

Mida peame ette võtma selleses olukorras? Kas tohime magada ja lubada hingevaenlasele teha hävitavat tööd meie keskel? Kas suudame takistada tema tööd inimsüdamais, tegemata hiigelpingutusi inimeste juhtimiseks Jumala ja päästmise juurde? Kas tohime istuda tegevusetu, kuna maailm läheb edasi, unustades Jumala, elades vaid tänapäevale, põhjustades kurbust sõprade ja sugulaste vahel ning hävitades oma kodusid ja isendid? Ei, me peame üles vir-

guma ja tegema midagi Jumala riigi ja inimeste päästmise heaks ajalikkudest häädohtudest ja igavesest hukatusest.

MIDA kavatsed sina teha? Ma palun sind meie sõjakõige viimase kolme kuu jooksul anduda kõhklemata, kogu olemisega Jumala ja inimkonna teenistusse.

Ümber kogu maailma, rohkem kui 90 erimaades, tahavad Pääste-armee sõdurid ja nekrutid nende kolme kuu jooksul teha oma parimat hingede päästmiseks. Kas me tahaksime jääda maha oma seltsilistest?

Kindral kutsub kogu maailma eest palvele 11. oktoobril k. a. Imeline mõte, teada, et kogu maailm palub samal ajal, sama eesmärgiga. Me peame sellel suurel palvepäeval kõik ühinema vaimus. Palve on uskliku hingamine, see on relv, mis pöörab ära Jumala viha. „Õige inimese palve maksab palju.“ Ma usun sellesse kindlasti.

Kogu oktoobrikuu jooksul, nagu te näete kavast, on palvekoosolekud iga pühapäeva hommikul kell 7.30 igas korpuses, ja esmaspäevast, 5. oktoobrist kuni 10. oktoobrini peetakse erilisi palvekoosolekuid samal kellajaal igas Pääste-armee saalis ümber maailma ja meie Eestis tahame liituda selle suure palvehelikuga.

Tehakse erilisi pingutusi, et uuendada purunenud sõprusi — see on võimalus parandada haavu, mis valutanud aastaid ja kustutada mineviku eksumisi. Kui sul on midagi oma venna vastu, arusaamatus, mis on eemaldanud sind su seltsilisest ja sõbrast, tee kõik heaks, olge jälle sõbrad, aeg on selleks ilim.

Moodustatakse erilised külastamiste brigadid, kodude külastamiseks, milleks ma palun kõikide sõdurite ja nekrutite tihedad koostööd, ikkagi jälle inimeste päästmiseks. Ärgu ükski jäägu eemale. Kui suudad viia — tee sedagi. Küll Jumal tasub ja õnnistab su tööd.

Kindrali ja komandöri S. L. Brenge'i artiklitele selles numbris juhin teie tähelepanu.

KUTSE kõlab. Maailm vajab su teemistust. Tahad sa reageerida sellele ja ütelda: „Siin ma olen, Issand, saada mind!“

Sinu enese, su aja ja ülesannete üleandmine Jumalale, aitab päästa maailma.

Motto. Iga sõdur on hingede võitja. Päästa ükski hing Jumalale selle kuu jooksul. Otsi üles pööramata hinged, too neid koosolekuile, palu nende päästmise pärast, lõpuks vii neid kahetsuspingile ja sõduriks Armeesse, et nad omakorda aitaksid päästa maailma.

Oleme sõbrad!

(Algus 2. lhk.)

da välja kannatada seda, kes ei suuda andestada seda!

Surm ei tee meid märriks — aga kuidas meie sureme ja mille eest me sureme. Mitte kannatamised ja kurbused ei tee pühaks, vaid kuidas kannatame seda. See ei ole mitte süütu tagakiusamise ajal, mis tõstab meie üle kõrgele kristliku kangelse astmele — vaid kas meie suudame andestada meie tagakiusajale. Uskuge mind, see on nii! Piibel ütleb nii: „Ondsad olete teie, kui inimesed teid minu pärast laimavad ja taga kiusavad, ja räägivad kõiksugu kurja teie päale, kui nemed valetavat. Rõõmustage ja olge väga rõõmsad!“ Ja kas ei ole meie andustrim kohus paluda Jumalalt andust meie oma patule ja nõrkusele, kui meie kanname aastaid läbi eneses andeksandmatuse vaimu teiste vastu?

Eks isik, kes ei või andestada teistele, kisu ise maha ainukest silda, millest ta ise peab astuma üle iga kord, kui ta palub endale andestust? Ja iga inimene vajab andestust.

Vihavaen on vastand rõõmule. Ma ei taha öelda, et vihavaen eemaldab meist kõik rõõmu. Tõepoolest, peab inestama kui õnnelikud mõned inimesed võivad olla, vaatamata mitmele aastale, mil kannavad oma südames andeksandmata meelt ühe ainukese väikese haava pärast, mida neile kord löödi. Aga ma tean, et kõige vabam nuredest, lahkeim ja armastavaim vaim maailmas on leida nende juurtest, kes andestavad, kergesti neile isiklikult löödud haavu.

Rõõm on distinktselt moraalne. Ta on vaimuliku elu viil. „Seda kirjutame meie teile, et teie rõõm võiks täis saada,“ ütleb Johannes. Meil ei ole sugugi suuremat õigust paluda, et meile antaks rõõmu, kui meie ei täida määrusi, millest Kristus räägib, et rõõm oleme, kui meil on õigust küsida protsent rahasumma eest, mida me kunagi ei ole annud hoiale.

Rõõm ei tule juhuslikult. See on õis, mis kasvab ja omab juurt. See on järeldus käskude sõnakulmusele. Ja ma olen selles kindel — andestav südame rõõm kasvab tuhatkordselt iga korral kui ta andestab.

(Järgneb tuleval kuul.)

„Maailm Jumalale“

Rünnaku kolm viimast kuud.

Igas korpuses peetakse erilisi koosolekuid järgneva kava kohaselt. Kõiki sõidureid, nekruteid ja sõpru kutsetakse lahkesti kaasa aitama juhtivatele ohvitseridele rünnaku hääks eduks.

1.—6. oktoobrini. Rünnaku ettevalmistus.

Reedel, 2. oktoobril. Eriline sõdurite koosolek Tallinnas.

Pühapäeval, 4. oktoobril. Ettevalmistuse pühapäev.

10.30 e. l. Isiklik südame ettevalmistus.

7.30 õht. Teed valmistamas päästmise sõnumile:

„Valmis kohtama sinu Jumalat.“

Esmaspäevast, 5. oktoobrist kuni laup. 10. oktoobrini.

Endiste sõdurite ja tagasilangenute eriline külastamine.

Koosolekul teispäeval, neljapäeval ja laupäeval kell 7.30 õhtul.

Sellel nädalal iga hommikul peetakse erilisi palvekoosolekuid igas Pääste-armee ruumis kell 7.30 homm., kus palvetatakse eestpalvete päeva ja maailma päästmise pärast.

Pühapäeval, 11. oktoobril. Eestpalve päev.

Alates kella 7.30 homm. peetakse EESTIPALVETE päev igas korpuses.

Koosolekud on kell 10.30 e. l., 3.30 p. ja 7.30 õhtul.

Laupäeval, 24. ja pühapäeval, 25. oktoobril. Allohvitseride nädalalõpp.

Koosolekul on see eriline huvi, et allohvitseridel on sääl pääosa juhatamises.

Teispäeval, 27. okt. Eriline koduühingu demonstratsioon peetakse igas korpuses. Huvitav õhtu meie korpuste naistele ja koduühingu liikmeile.

Reedel, 30. oktoobril. Eriline sõdurite koosolek.

Kõiki sõidureid ja nekruteid palutakse osa võtta sellest koosolekust, kuna teie juhtivad ohvitserid tahavad ilmutada edasiseid kavatsusi rünnakuks ja teiste korpuste ettevõtete puhul.

Laupäeval, 31. oktoobril. Eriline koosolek igas korpuses.

Koosoleku iseloomu kohta jälgige kohalikke teadaandeid.

Lisaks neile erilistele korraldustele peetakse koosolekuid iga teispäeval, neljapäeval ja laupäeval kell 7.30 õhtul, kui ka kell 10.30 homm. ja 7.30 õhtul iga pühapäeval. Erilist tähelepanu pöörake ka varajasele palvekoosolekule iga pühapäeval kell 7.30 homm.

TÄHTIS TÄHELE PANNA! Pühapäevast, 22.—27. nov.

lepituse nädal.

Selle nädala motto on: „Saagem sõpradeks“. Nädala puhul tehakse pingutusi selgitada kõiki arusaamatusi, mis võivad olla juhtunud sõprade vahel, vana yuen kustutatud ja luuakse uus õnnelik sõprus.

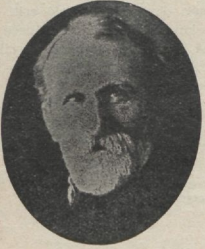
Saagu see nädal jõuküllaseks ajaks sõpruse uuendamisel.

Lugege KINDRALI artiklit 2. lhk.

PALVE.

Kirjutanud komandör Samuel Brengle, D. D.

Universaalne palve ja taasühenduse päev pühapäeval, 11. oktoobril.

Komandör
(Dr. theol.) S. L. Brengle.

PALVE on tee Jumala juurde, ja hingedevoitja peab teed avatuna kasutama seda alaliselt. See on kaanall, mille kaudu omame kõiki vaimulikke õnnistusi ja jõudu, ja sellepärast peab hingedevoitja elu olema alaline palveelu. „Paluge lõppemata,” kirjutab Paulus. See on hingamine meie hingele ja kõik muud, mis on samasuguse tähtsusega, palve on meie jõe saladus.

Jeesusest on kirjutatud, et Ta läks mäele paluma ja jäi palvesse ühenduses Jumalaga kogu öö. Ning sellele järgnesid imetööd.

Milline imestusväärne ütetus: „Kõik, mida teie iial palute uskude, et teie seda saate, see peab teile sündima;” ja see: „Tõesti, tõesti, mina ütlen teile, mida teie iial Isalt palute minu nimel, seda peate teie saama.” Ja siiski, ükskõik kui imestusväärne see ka ei ole, ta sisaldab eneses ühenduses tööstustega ka üleskutsute igale jumalalapsele, kes on võtnud oma südamele teha midagi Jumalale auks, kes igatseb aulist õigust ja otsib teiste hingede päästmist.

Palve peab olema kindlaimeline, otsustav. Kõrd, kui Jeesus lahkus Jeeriko linnast ühes oma jüngeriga ja hulga rahvaga, siis pime Bartimeus istus tee ääres ja kerjaski; ja kui ta kuulis Jeesust mööduvat, ta hakkas hüüdma: „Jeesus, Taaveti poeg, heida armu minu pääle.” Aga see palve ei olnud lõplik — see oli väga üldine. Jeesus teadis, mida Bartimeus tahtis, aga Ta soovis ja ütles talle: „Mida sa tahad, et ma pean sulle tegema?” Siis pime mees palus otsekohele: „Issand, et ma võiksin näha.” Ja otsustav palve sai ka samasuguse kindla vastuse, sest Jeesus ütles talle: „Mine oma teed, su usk on sind aidanud;” ja kohe ta sai tagasi oma nägemisvõime.

Kui meie läheme Jumala juurde, siis peaksime paluma Temalt asju niisama otsekohele kui siis, kui läheme kaupluses midagi ostma. Kaupmees on valmis müüma meile ükskõik mida ja kõike. mis

Et küll esimene kord mitmete aastate järele komandör Samuel Brengle ei ole Armeega siin maailmas, et võtta juhtivat osa ülemaailmisest palvepäevast, siiski tema sõnad palvest vaimustavast seltsilisest, ja kindral soovib, et sel kuul trükitakse kogu maailmas igas „Sõjahüüsus” tema sulest ilmunud allolev artikkel.

tal on kaupluses, aga tõeliselt ta ei müü meile midagi enne, kui ütlemele talle, mida soovime; ja nii on meie taevase Isaga.

MEIE palved peavad olema julged. Paulus ütles: „Sest meil ei ole ülempreester, kel ei peaks ärrast meelt olema meie nõdruste pärast, vaid kes kõiges on kiusatud otse kui meie, siiski ilma patuta.” Ja lisab sellele: „Seepärast läki nüüd julgusega armu aujärje juurde, et meie halastust saame ja armu leiame sel ajal, kui meile abi tarvis on.” Muidugi, see julgus peab olema ühendatud alandusega; aga mida suurem alandus, seda suurem julgus, kui ta on ühendatud usuga. Olen nii mitu korda olnud imestunud julguse üle, millega lapsed tulevad oma vanemate juurde asjade pärast, mida nad vajavad ja mida nad soovivad, ja kui rõõmuga vastab vanem oma lapse nõudmisele, eriti kui see on tõesti vajalik tarvidus; ja Jeesus ütles: „Kui nüüd teie, kes teie kerjad olete, mõistate häid andeid anda, palju enam annab taevane Isa oma Püha Vaimu neile, kes seda paluvad.”

Saatan seisab pilgates ja kiusates paluja hinge juures, et saata teda ära ta põlveldel Isa palvees; aga sarnasel ajal olgu paluja julge paludes Jeesuse nimel ja oodates kannatlikult seda, mida ta palub, ja ta saab rikkalikku tasu. Meie taevane Isa ei taha, et Teda saladav lapsed oleksid Temas petnud, aga Ta tahab anda, mille järele nende süda igatseb — „veel palju enam kui nad mõistavad paluda või mõelda;” sest Tema süda põleb armastuses nen-

de vastu; sellepärast ärgu ka need olgu tagasihoidlikud ja väri-sevad, vaid julged ja vahvad kui Tema armsad lapsed.

Palve peab olema tähtis ja päälekäiv. Jeesus õpetab seda väga selgesti oma tähendamissõnas sõbrast südaõöl. „Kellel teie seas,” ütles Jeesus, „on sõber, kes läheb tema juurde südaõöl ja ütlevad talle: Sõber, laena mulle kolm leiba; sest keegi minu sõber oma teekonnal tuli minu juurde, ja mul ei ole midagi temale ette panna. Ja tema seestpoolt vastaski ja ütles: „Ära tee mulle tüli; üks on juba sulstatud ja mu lapsed on minuga voodis; ma ei või tõusta ja anda. Ma ütlen teile, kui ta ka ei tõuse ja ei anna talle sellepärast, et ta on tema sõber, siis ometigi asja tähtsuse pärast ta tõuseb ja annab talle nii palju kui ta vajab.” Ja siis Jeesus ütles edasi: „Paluge, ja teile peate antama, otsige, ja teie peate leidma, koputage, ja teile peab lahti tehtama. Sest igaüks, kes palub, see saab; ja kes otsib, see leiab; ja sellele, kes koputab, tehakse lahti;” millega ta õpetab meid paluda edasi seni, kui saame vastuse.

KUI vastus viibib, siis meie süda saab läbi katsutud ja meie motiivide puhtust proovitakse, meie usk puhastatakse, katsutud, arendatud ja kinnitatud tulevikule ja suuremale võidule. Jeesus palus kolm korda, et surmakarikas möödus Temast. Ta ei kartnud mitte surma ristil, vaid aias, ja Paulus kirjutab meile, et Teda kuuldi.

Taaniel loobus kõigest meeldivast tõidust kolme nädala jooksul ühel korral ja palus, kuni Jumal

ilmus temale ja ütles: „Sa väga armastatud mees, ära karda; ole tugev ja väga vahva;” ja siis ta ütles Taaniile kõike seda, mida ta soovis teada.

Ja Elias, pääle Paali preestrite äravõtmist saatis oma poisid seitsse korda vaatama pilve, mis toob enesega kaasa vihma, kuna ta ise oli kummargil ja valas välja oma siidame palves Jumala poole, kuni tuli nähtavale pilv, mis pidi tooma enesega palju vihma.

Kuigi vastus peaks vihma, siis see ei ole Jumala tahtmine hoida meist midagi tagasi, ilma et meie ei saaks teada põhjust, mispärast.

Palve peab olema Jumala auks. Tema tahtmise järele. Kui meie küsime asju lihtsalt enese rahuldamiseks, siis Jumal ei või anda neid meile. Jakobus ütles mõne kohta: „Teie palute, ja ei saa mitte, seepärast, et teie pahasti palute, nõnda, et teie seda oma himude võiksite kulutada;” aga Johannes ütles: „Meil on julgus Jumala poole, ja mis meie iial palume, seda saame meie Temalt, sest meie peame Tema käisuõnu, ja teeme, mis tema meelepärast on.” Jeesus ütles: „Kui teie jääte minu sisse ja mina teie sisse, siis teie palute, mis teie iial tahate, ja see sünnib teile.” Meie peame paluma asju, mida Tema sõna ilmutab meile olevat. Tema tahtmise ja koostööna nende põhimõtete; sellepärast peaksime uurima alaliselt Tema sõna, ja peitma neid meie südamesse, ja nii saame täidetud teadmise, et kui palume, meie ei palu asjata, ja kui oleme täidetud Vaimuga, siis meile ei keelata, mida küsime.

PALVE peab olema ühendatud usuga — peab olema usupalve. „Mida iial teie palves palute, uskuge, et teie seda saate, ja seda peab teie antama.” Oh, millise võidu ma sain ühel hommikul, pääle mitmepeäevase võitluse saatnaga, milles ta katsus kõigutada minu usku ja usaldust! Ma hoidsin kinni tõotusest ja võitlesin, kuni jõudsin kindlale usupalve kaljule, ja siis mul oli auliseim hingedevoitmise päev minu elus! Inimene, kelle usk on alati kõikum, ei saa midagi Issandalt.

Lõpuks, palve peab olema Jeesuse nimel. „Mida teie iial palute minu nimel, seda tahan mina anda teile, et Isa saaks austatud Pojaks,” ütles Jeesus.

Suurim patune võib paluda ainult Verd, püha Verd ja selle väge, kuna jumalalaps võib minna julgusega taevase Isa juurde ja paluda kõiki taevaseid varasid võitluseks patu vastu, oma jõupingutustele hingedepestmises ja Jumala riigi üleshitamises.

Päästearmee I korpuse

uue saali avamiskoosolek

Neljapäeval, 1. oktoobril kell 7.30 õhtul

Juudi kooli ruumis, Karu tän. 16.

Juhatab major A. W. LOCKYER

kõikide Eesti ohvitseride osavõtul.

Puhk- ja keelpillide muusika. Sissepääsul hiind võimalikult 25 senti.

Lõikusepäihad 7.—10. oktoobrini. Igal õhtul huvitav kava.

Algus kell 7.30 õhtul.

Tere tulemast!

**Maailm
Jumalale!**

Kuidas võime meie, noored, tarvitada paremini oma võimalusi Jumala ja Päästarmee teenistuses?

Korpusekadet Inga-Lill Olsson (Göteborg II) kõne noorsoopäeval.

PHILBS jutustatakse, kuidas Jeesus kord ütles: „Mu poeg, mine tänna ja tööta viinamööli!“

Need sõnad on maksvad veel tänapäev. Need on maksvad meile, kes oleme noored; meile, kes oleme valinud oma osaks jälgida Jeesust ja oleme lahkunud maailmast. Meile ütles Jeesus: „Mine!“

Aga kuidas siis võime paremini tarvitada aega ja võimalusi, mida meile antakse?

Ja, kui töötame Jumalale ja töötame kavakindlalt — mitte jätta seda juhuse hooleks, kas tööd suudab kõik lõpetada või mitte.

Esimene asi, mida peame harjutama, kui tahame tõesti teha midagi Issandale, on tegev palve. Pane tähele, et Jeesus evangeliumites ei õpeta nii palju, kuidas peame kuulutama, kõnelema või tunnistama, aga palju enam, kuidas peame paluma. Meie ei pea kunagi hoiduma palvetamast, vaid peaksime alati mõtlema Jeesuse sõnadele: „Ilma minuta ei või teie ühtegi teha.“ Palve peab andma meile tugevust ja juhust. Sellepärast, alati enne minemist Issanda tööle, palugem, et tema teeks meid selleks kõlblikuks!

Selle järele on julgusel väga tähtis koht. Keegi ütles kord: „Julge inimene on nagu värsked õhk vingunud ruumis, mis annab verele hapnikku ja elustab ununud elu.“ Nii siis peame meie kui kristlased olema julged. Julgus on midagi, mida iga kristlane peab omama, ja see on ka midagi, mida igaüks võib omada.

Misparast siis peame olema julged? Jumal käseb meid olla. „Arge näüd

Üle sügavuste.

(Algus 3. ltk.)

aga nende kannatus ja ohver oli ehitatud silla, mis viis nendele seltsilisi vabadusele ja elule.

Patusügavus inimlikult vaadatult näib äravõitmatu. Tugevad jõevood on kannud enesega kaasa palju inimesi hukatusse, aga see on kindel, et sild on ehitatud üle vete! Jeesus Kristus oli tahtlik minema surma, et selle läbi valmistada teed üle sügavuse Jumala juurde. Ühendus inimeste ja Jumala vahel on uuesti võimalik.

Leidub tuhandeid, kes seisavad ja imestavad: „Kas tõesti ei leidu midagi, mis kannaks meid üle sügavuste?“ Jah, tõesti! Tuhanded ja jälle tuhanded tervesüdamega inimesed seisavad valmis tunnistades Jeesuse Kristuse jõust kanda üle patusügavuste vabadusele ja õnnele!

„Kas ta kannab täna? — „Ja, muidugi! See samane päästesõdur läks üle, sellepärast võib julgesti minna sama teed!“

heitke mitte ära oma julgust, mis saab suure palga.“ (Ebr. 10:35). Esimesed jõugrid olid julged ja täidetud Vaimu väega ja ärastasid üles Jumalat unustanud rahva, nii et see nägi oma patte. Julgus on osa, mida tarvitades iga vägi toob kaasa võidu. Võib olla kristlane ilma julguseta, aga siis puudub tähtis osa meie vaimulikkust elust.

Ma olen küllalt õnnelik selle üle, et tohin olla korpusekadeti Päästarmees, ja kui sarnasele, antakse mulle palju võimalusi Jumala teenimiseks. Meie kadettidebrigaad koguneb iga laupäeva õhtul kokkurärgitud paigas ja teatud ajal. Üks korpusekadeti läheb enne seda korpuse „Sõjahüüde“ järele ja üks teine jälle on koostanud kava tänavast ja kõrtsest, mida külastame jne. ja nii läheme kõik teele, igakü oma „Sõjahüü“ paika kaenlas.

On kõrtse, kuhu meid ei taheta lasta meeleldi. Siis peame võitma abiks oma julguse ja üleriikimisõukuse, ja enamasti meil õnnestub alati.

Meie motto ei ole nii nagu mitmel teisel „Sõjahüü“ kangelasel: „Nii mitu „Hüüdu“ kui võimalik müüdu täna õhtul“, ei, meil on kõrgem motto: „Täna õhtul rääkida nii mitme hingega kui võimalik.“

Võin kinnitada teile, et õnnistused ei puudu sarnasil tänavaj ja kõrtseid külastamisel. Ise ma olen tunnud päle sarnaste külastamiste veel suuremat igatsust, et võiksin teha midagi vaeste inimeste häaks, kes õhtu õhtu järele täidavad kõrtse. Mitmed nende seast on itelnud mulle nuttes, et nemad lapsena olid päästetud ja kuulsid kas Päästarmeesse või kuskile muusse kogudusse, aga et nad ühel või teisel põhjusel olid lahkunud Jumalast. Enamasti alati on viin olnud nende lanuse ja vietsuse põhjuseks. Kas nende inimeste kurvastus ja häda ei ole meile ütlesandeks, meile — kes oleme noored ja päästetud, et töötaksime palju enam kui kunagi ennem ja viiksime neid Jumala juurde?

Kindral William Booth võitis oma le sibihs: „Päästa hingi ja tatsuda päästa sügavale langenuid!“ Oh, et meie noored, kes kuulume Päästarmeele, mitte ainult ei mõtleks sellele, vaid katsuksime viia seda ka tegelikkusse!

Mida ütlesin siin „Sõjahüü“ mitlulist, oli ainult näiteks. Kindlasti on veel palju muid teid, millega võime teenida Jumalat. Kui me näiteks oleme väljas eneseärasalgamise ja korjamiskartidega, et paluda abi ihulikult kannatavatele, siis võime samal ajal ka anda midagi inimestele, kellega puutume kokku. Nad annavad meile rahanduslikku abi — andkem siis ka neile midagi, mis võib olla neile vaimulikuks abiks ja tuluks!

Meie ei või astuda sammugi, ilma et me ei näeks pattu ja häda meie ümber. Kohal, kus ma töötan, on um-

bes kaksksada kontoritöölisi. Nende seas on ainult neil, kes tunnistavad Kristust oma Päästjaks. Üks neist kuulub riigikirikusse, üks on nelipühikoguduses, üks on baptist ja üks päästarmeelane. Kunagi ei puudu meil võimalusi teenida Jumalat kohal, kus leidub nii palju ümberpöörmatuid. Meie neli palume meie seltsiliste eest, räägime nendega ja kutsume neid koosolekule. Kindlasti see ei ole ilma järeldusteta, sest meie ei tee midagi enesearmastuse motiivil, aga see on Kristuse armastus, mis sunnib meid minema alaliselt välja päästma teisi. Kindlasti on enamajagu päästesõdureid samasuguses olukorras kui mina — nad peavad töötama ühes päästamatuga. Mingem julgesti ja katsugem võita neid Jumalale!

Siis tahaksin rääkida ka midagi tunnistamisest ja kalastamisest koosolekuil. Kõigepäält, mis käib meie tunnistuste kohta, kas meil ei peaks olema natuke enam julgust? Ja, iseenamasti, aga kui antakse sarnaseid võimalusi, kaob nagu meie julgus. On salvatsioniste, kes ütlevad: „Ma ei või kuidagi tunnistada, kui tulen platvormile, aga muidu ma ei ole vait oma päästmise suhtes.“ Et meie tunnistaksime oma igapäevase eluga, on ju kõige tähtsam, aga küll on tunnistused tarvilikud ka platvormil.

Leidub koosoleku külastajaid, kes kord korra järele ootavad, et see või see sõdur tunnistaks, aga nad peavad ootama asjata, sest see, keda nad ootavad, ei omanud küllalt julgust oma suu avamiseks. Julgus puudub.

Just siis, kui tunneme, et on raske tunnistada, peaksime mõtlema sellele, et oleme kuningate Kuninga sõnumikandjad ja et tema ootab, et kiidaksime teda. Kas meie ei lepiks kokku, et katsume teha oma paremat, kui antakse võimalusi tunnistamiseks, mil on suur tähtsus? Nii siis: edaspidi enam tunnistusi, lihtsad ja loomulikud! Nende tagajärg ei jää tulemata, sest kui me teeme, mida Jumal nõuab meilt, siis ta annab ka kasvu kõlvile.

Ja nüüd kalastamine. Harilikult on ju ainult mõned üksikud, kes kalastavad, nagu näiteks seersantmajor, kahetsuspingi seersant ja veel mõni vanem korpuse sõdur. Kas meie, noored, ei peaks ka katsuma aidata kaasa selles? Mis sest, et mitmed meie seast on muusikind, alati võib leppida ilma mõne muusikandita, kui nad lähevad kalastama. Ja kui meie ei julge minna ja rääkida mõne vanema isikuga saalis, siis võime minna omaelaste juurde! Ärge kaotagem julgust, kui esimesel korral ei ole mingit nähtavat tulemust, vaid jatkame, et nii kord korra järele muutuda osavamaks kalastajaks, hingedevoitjaks.

Lõpuks pean nimetama veel paar sõna pühapäevakooli ja noorsootööd. Sääl on meil, noortel, suur ütlesanne

täita. Tahaksin panna igale ühele südamele, kes veel ei ole grupijuhataja, et teie saaksite sarnaseks. Mõtelge, milline kirjeldamata kasu on lastel, kui nad võivad tulla häa mõju alla ja õppida tundma Jeesust oma lapse- ja nooruseas! Meie oleme need, kes peame olema neile kõigiti häaks eeskujuks. Ma ei mõtle ka, et korpuse ohvitserid oleksid eriti kurvad, kui vabatahtlikud tõllesid annavad ennast üles pühapäevakooli töö häaks, sest alati on vajadus grupijuhatajate järele.

Ja, nii kaua kui leidub õnnetu, rahutu, päästmatuid ja otsivad hingi, nii kaua leidub ka meile võimalusi, kes on armust kutsutud Jeesuse järelejäijaks, et võiksime aidata, teenida ja päästa.

Sulle ma jään. . .

IKKA uuesti ja uuesti vaatades kaiks lapsesilma väikesele lehele — sääl pidi olema vist küll midagi väga ilusat, ja juba ütles ta särtsamil: „Oh, milline tore rahvas, need päästarmeelased — armastavad minu Jeesust ja kannavad rõõmusõnumeid patustele ja kurbadele — kord — kord minagi, kui saan suureks, tahan olla kindlasti üks nendest.“ Ja sõdamest tõusis palve: „Luba mind jääda Sinule — alati, alati!“ Ei kuulnud kellegi kõrv seda lapsetõttust, ainult Issand ise, kellele öeldi need sõnad.

Möödusid aastad, väike tüdruk sirgus nooreks meiuks, kes tahtis olla iseteade ja tark, olla õnnelik ja häbi, ja seda kõike pidi elu andma talle avaralt. Kuid kõik ei õhndu nii päikeseküllane, nagu ta uskus ja lootis elult. Ei olnud sääl sarnast päikest, mis oleks toonud ta südamele rahu ja rõõmu, ei leidnud tude teedelt — kuhu ta kiirustades rüüdnud. Siiski ta ei kavatsnud veel jääda seisatama.

Ometi oli keegi, keda tütarlaps oli unustanud, kuid kes ei olnud unustanud teda. Tema teadis — asjata on otsida õnne maailmast — ei leiaks seda ka siis, kui omada kõike, — ikka iüksiks hing, kui ka süda oleks väsinud elutormidest. Kuid see oli vist Päästja suur armastus, mis seisatas sellegi hinge teel, veel enne, kui ta süda oleks väsinud. —

„Sulle ma jään, Sinule elan, Sinule suren. . .“ See oli sama tõttus, mida ta kord palves saatis oma Päästjale. Oli täitunud igatsus — „olla üks neist.“ Seistes oma noorusekavadel, teab ta, millist seemet peab külvama, vara ja hilja, sest ükski meist ei või teada, millal loojub päike ja algab õõ.

Sina, kes lood neid ridu, kelle süda on väsinud otsinguist, või kes ruttad alles teele, kus looad leida nii palju: tea — kõigeparem, mida võid teha, on seisatada veel enne, kui on hilja. Tema, sinu Lunastaja, seisab avatud käel sinu ees ja veel kõlab sõnum just sulle: „Tule. . .“

Korp. kadett J. Glauss, Tartus.

Rahvusvahelisi teateid.

Argentiina.

Tasutud armastustegu. Ühes Argentiina korpuses oli ohvitser suuresti huvitatud linna hirmsast joodikust, kes oli langenud joomise tõttu väga sügavale. Sihiga võita teda Jumalale, ta kutsus teda oma juurde koju ja lubas lõigata ta juuksed. Kui mees tuli, oli ta nii joobunud, et ohvitser ei võinud teha, mida ta lubanud. Ta kutsus mehe järgmisel päeval.

Kui ta tuli järgmisel päeval, oli ta niivõrt kaine, et ohvitser võis asuda juukselõikamiseks, mille ajal ta rääkis mehega tema hinge üle. Kõnelusel oli tagajärg, et mees sai päästetud ja on nüüd sõdur korpuses ühes oma naisega ja tütrega.

Põhja-India territooriumist jutustatakse kurjaveinu-tantsijast, kes saanud usklikuks. Keegi tähtsaim ametnik sai nii mõjutatud Päästearmeest, et ta muretsetes omale urdu keelse Uue Testamendi ja hakkas tõsiselt otsima Kristust. Umbes kakskümmend noormeest Andama saartel loobusid kindlusega kõigist paganlikest kombeist ja traditsioonest ristiusu mõttes. Ühe kuu jooksul on kogu territooriumis palutud umbes tuhande täisealisega.

Belgias on suur hulk mehi ja naisi otsinud Jumalat viimaste aegade jooksul. Ainult sotsiaalalustustes on alandunud kahetsuspingil mitte vähem kui viiskümmendkabekeha hinge, arvates rünnaku algusest. Palju korpuseohvitseri on teinud katseid tungida uutele maaladele ja neil on õnnestunud nii hästi, et mitmes kohas pakuti Armeele ruume korrapäraselt koosolekute pidamiseks. Kuski korpuses korraldas juhtiv ohvitser neli erineva iseloomuga koosolekut ühe nädala jooksul ja palju võõraid inimesi kuulis sääl armuõpetuse sõnumit.

Pasunad.

Kuulus ameerika äratusjuhtus-taja Spurgeon kirjutab:

Keegi minu kaastöötajast sõitis kord raudteel, kui korraga keegi härra, kes tahtis lasta hülgada oma usklikkust, rääkis temaga. „Vabandage, härra,“ ütles ta, „mida teie arvate nende seitsme pasuna suhtes?“

„Ma ei tea kindlasti, kas ma mõistan teie küsimust õieti,“ vastas juhtustaja, „aga ma usun, et teie mõistate minu küsimust: Mida teie arvate oma seitsme lapse suhtes, kes peavad kasvama ilma Jumalata ja lootusetu?“

Sin olid tabatud õigele kohale. Oleks tõesti väga soovivat, et kristlased, kes püüavad süveneda ennustustesse, pööraksid oma mõttet suurtele hulkadele, kes hukuvad pattude, ja külvaksid nendele evangeeliumi seemet ning ei katseks teha asjatuid spekulatsioone.

Teateid rünnakust

„Maailm Jumalale!“

Tallinna 1.

Tagasi vaadates mõeldunud suvele on palju, mille cest tänada Jumalat, kes oli väga liigi ja õnnistas meid. Suured rahvahulgad kogunesid meie vabaõhukoosolekuile, et kuulda sõnumeid Jeesusest Kristusest. Olime suve jooksul ilma koosolekute ruumita, kuid Jumal on annud kasutada meile oma suure mõetmatu saali, loodusetmpli, kus oleme võinud külvata elusemet. Ehk küll nähtavad tagajärjed on veel varjatud meie eest, usus ja palvega töötame edasi, et kui kord koidab igavene hommik, saame näha külvi tagajärgi — võidetud hingi.

Mõeldunud kuu esimesel pühapäeval algasime uuesti pü-

ja panna helisema uue laulu nii mõnegi hinges. Jeesus, meie kõikide sõber ja isäranis laste kõige parem sõber oli meile pühapäevakoolis väga liigi ja õnnistas meid.

Suvi oma iluga ja kõigi hääga on vajunud ajamerre, on saabunud sügis, lõikusaeg. Aitaks lõikuse Issand ise meid, et võiksime koguda Talle vilke, surematuid hingi. Meie siht on: „Maailm Jumalale!“

H. Olo.

Tallinna 2.

Sügisel tulekuga lõpevad ka vabaõhukoosolekud ja meie algame ruumis rünnakut patu ja kurjuse vastu.

Koosolekud on juba hästi külastatud meie ruumis ja ole-

Pühapäeval, 11. oktoobril 1936. a.

Palve ja taasühenduse päev.

Koosolekud igas korpuses

kell 7.30, 10.30, 15.30 ja 19.30.

Olete lahkesti palutud võtta osa!

hapäevakooliga. Jah, pühapäevakool, see on koht, mida lapsed nii väga armastavad. Vabaõhukoosolekute läbi oleme võitnud hulga uusi lapsi, kes on väga huvitatud Päästearmeest. Suve jooksul on nad järjekindlalt kaasas olnud koosolekuil ja teeninud meid oma ilusa lauluga. Laste laul Jumala kiituseks, see on, mis võib puudutada südamekeeli

MAHAJÄETUD...

(Aigus 3. lhk.)

ta neile, et ainuke, mis võib tõesti haaratada noore inimese hinge, on Jeesus ise!

Jumal olgu kiidetud, on olemas hulk — osa vanemaid, kes hoidnud alles oma esimese armastuse ja hulk noori, kes on täidetud sellega. Aga see hulk on liig väike, see peaks suurenema sinuga ja mitme teisega! Meie, kristlased, peame muutuma vägevaks hulgaks, kes sunnime ennast andma kogu armastust õpetajale, kes purustavad kõik oma tahtmised ja põlevatud ära oma mina ja juubeldava innuga viivad Kristust inimkonnale. Meie kõikide igatsus peaks olema, et Jumal võiks täita meid oma armastusega ja aua nagu vanasti.

me võinud näha hingi risti all otsimas pühitsust ja päästmist.

Meie täname Issandit, et Tema on aidanud meid ja aitab tulevikuski. Halleluujat!

J. P.

Tallinna 3.

Rõõmu- ja tänutundega võime vaadata tagasi vabaõhuvõimalustele, mida oleme saanud mõeldunud suve jooksul. See on rõõmustanud meid, kui oleme näinud hingi kogunemas koosolek koosoleku järele, et kuulda Jeesusest. Paljud on toodud Jumalale lähemale ja ka õppinud aru saama ja hindama meie tööd. Usume, et külvatud seeme on langenud hälele maale, nii et mitmed südamed on valmis alandama endid Kristusest risti alla, võtma vastu andestust pattudest ja päästmist ja andma tõotuse saada ustavateks jumalalasteks, päästesõduriteks.

Ühel esmaspäeva õhtul oli meil rõõm tervitada meie diviisi komandöri, major Lockey-erit vabaõhukoosolekul Veenreni tänaval. Muusikahelid olid rohkearvulise rahvahulgaga meelitanud välja kuulama laulu ja muusikat. Majori kõneledes Jeesusest kui imeli-

sest nõuandjast, vägevast Jumalast, igavesest Isast ja rahuvürstist prohveti ettekuulutuse järele, mõnigi südamesse täiskas lootus, et Jeesus võib olla sama temagi hingele. Kui koosoleku lõppedes ümbritses meid juba pimedus, meie hingedes oli valgust ja rõõmu saadud sõnumi ja õnnistuste eest.

S. Muusekant.

Tartu.

Võitlus Tartus kestab edasi pimedusvägede vastu. Kogu suve oleme pidanud vabaõhukoosolekuid arvurikkale kuuljaskonnale. Sügisel tulekuga oleme sunnitud piirduma enam seinte vahele ja loodame näha võite Jumala riigile.

Päälse suvist vaheaga oleme jälle alanud koduühingu koosolekutega ja noorsoo tööga. Töövõimalusi leidub kõigile. Meie ülim püüd on otsida vara ja hilja, kuidas saaks kanda enam kuldseid teki taevaata.

H. Eimann, kapt.

A. Pihlamets, proovi leitn.

Võid sa leida vastust?

Kelletki grupijuhatajalt küsiti kord, mitu last on tema grupis. Tema vastus oli järgmine:

„Kui sa kordad Israeli poegade arvu ankrite arvu, mida visati merde Pauluse merisõidul; liidad sellele päevade arvu, mil Josua läks ümber Jeriko; jagad seda boonete arvule Petesta tiigil; liidad sellele Kades Barnea salakuulajate arvu, kes ei olnud ustavad; kordad arvu, mitu lõunamaa kuningat Josua laskis üles panna; lahatud järgite arvu, keda saadeti välja paarikaupa; jagad diakonide arvu, keda määrati hooldisema vaeste eest; liidad päevade arvu, mil Joonas oli suure kala kõhus — siis tead, mitu last ma õpetan pühapäeviti.“

(Vastus ilmub järgnevas numbris.)

MÕÖGA JA KILBI BRIGAAD.

Piiblilektid oktoobris.

Hesekiel.	L. 17. 43: 1—12
N. 1. 1: 1—9	P. 18. 46: 1—3
	26—28
R. 2. 2: 1—10	E. 19. 47: 1—12
L. 3. 3: 1—15	
	Taav. I.
P. 4. 3: 16—27	P. 25. 43: 1—5
E. 5. 8: 1—11	T. 20. 38: 1—22
T. 6. 8: 12—18	K. 21. 39: 1—13
K. 7. 9: 1—11	N. 22. 40: 1—17
N. 8. 11: 14—25	R. 23. 41: 1—13
R. 9. 33: 1—9	L. 24. 42: 1—11
L. 10. 33: 10—20	P. 25. 43: 1—5
P. 11. 34: 1—14	E. 26. 46: 1—11
E. 12. 34: 15—31	T. 27. 47: 1—9
T. 13. 36: 1—12	K. 28. 48: 1—14
K. 14. 36: 22—38	N. 29. 51: 1—19
N. 15. 37: 1—14	R. 30. 63: 1—11
R. 16. 37: 15—28	L. 31. 65: 1—13

NÄDALA PALVEAINED.

- Ok. 4. Kõigi maade vangid.
 „ 11. Lätid, Eesti, Tšehhoslovakkia.
 „ 18. Hollandi Ida-India ja töö pidajad
 „ 25. Venemaa.

Laule rünnakul „Maailm Jumalale!“

1. Mu Päästija mind otsis Kiüll orus, kitsal teel. Ta leidis mind ja päästis veel, Oh mis auline, auline päev.
Mind otsis ja leidis, kui olin pime ja abitu, Ta otsis ja leidis, Milline auline päev.
2. Ta nägi minu hinge, Mis mures pattudest, Kõik koormad võitis sildamest, Oh mis auline, auline päev.
3. Mu pattu veripunast, Ta täna kaotas, Mind uude ellu juhatas, Oh mis auline, auline päev.

2. R. M. 198.
1. Külva sa hääd seemet vara elu algul, Teisi päästmas tõtta, ennast ohverda. Varsti jõuab sügis, millal võidurõõmus Dheskoos kõig põlult vihud kogume.
:: Vihud kogume ::; Võidurõõmus põlult vihud kogume.
2. Kui sa nuttes külvad elu noorel ajal, Südant jõud and — Jumal tasub sul. Pisaraid ei ole sellel rõõmupäeval, Kui me kord kõiki läeme lõikust koguma.
3. Külva pääkspaiistel, ehk kui taevas pilves, Külva hoolimata üllaskustest, Kui on valminud vill, meie valud vaikin. Viljaõikeusele ruttab hingeke.

3. R. M. 119.
1. Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hää! Rahvaste hulgas, ingliskoor: Jumal on hää! Argaku üles magajad, Et vere läbi päästmist saaks, Silis kiituses kõik laulaksid: Jumal on hää!
:: Jumal on hää! ::; Laulame kõik nüüd ühtlasi: Jumal on hää!
2. Laulgem, et kõlaks igal pool: Jumal on hää! Armulaud taevas kaetud meli: Jumal on hää! Veri meid patust puhastab, Vaim meile valgust, elu toob. Seepärast kõlab laulukoor: Jumal on hää!
3. Issand on sõbraks, Isaks meil, Jumal on hää! Omdate osa taevas sääl, Jumal on hää! Ta arm on meile täielik, Meid igast murest läbi viib. Avanud taevaukse Ta: Jumal on hää!

4. I. M. 115.
1. Päästja armastus kuulsin kord ma, Oh, kuid auline armastus see! Kas tuli Ta illevat kord, Mulle armu ja halastust tõi. :: Jah, oh jah, mulle armu ja halastust tõi! ::
2. Olen kuulnud, kuid kannatas Ta, Suri ristipuu nõrkedes siis. Kas kuskil on heidud, et Ta Suri ristipuu minu eest ka? :: Jah, oh jah, suri ristipuu minu eest ka! ::
3. Mul on räägitud taevastest aust, Mis on Jeesuse võitlejal ees. Kas taevas küll ruumi on veel, Mulle valmistud ilveal paik? :: Jah, oh jah, mule valmistud ilveal paik! ::

4. Issand, vasta nüüd minule Sa, Sest et kuhu ma mujale läen? Su Vaim mulle ütlegu ka: Oma Päästjat ja taevast kord näen! ::; Jah oh jah, oma Päästjat ja taevast kord näen! ::;

5.
1. Jumalast kaugel kord kändsin ma Olles üks pattu vang, Kuni mind Jeesus sai vabastada Aulisel Kolgatal.
:: Auline Kolgata ::; Sääl võlad kõik maksti ja andestust sain. Auline Kolgata.
2. Onnelik täiesti on nüüd mu meel, Kiituss halleluuja! Igavest hõiskab ja laulab mu keel. Auline Kolgata!
3. Jumala vaim mulle tunnistanud: Jeesuse oma ma. Tõotused kõik said ka kinnitatud Aulisel Kolgatal!

4. Vii oma pattud ja kõik oma süüd — Kolgata ristile. Kõikidest pattudest päästab sind Auline Kolgata!

6.
1. On sinu elus palju vaeva, Rõhub su südant mure, piin? Jeesus sul avab eluava, Ütleb: „Jää vaiksiks, minna siin!“
Mured ja koormad kõik siia too, Jäta need kahtespungile, Jeesus su koormad kõik kergenda, Kus leiad sõpra kui Jeesus?
2. Pole muud sõpra, kes sind aitaks, Kes teab kui raske on su rist, Kes sinu koormat kanda suudaks, Jeesus vaid üksinda mõistab sind.
3. Kiresti Tema juurde tõtta, Lahkesti veel Ta kutsub sind; Lubab sind omaks vastu võtta, Sest oled Tema verehind.

7.
1. Päästmise jõed pae tulevad, Taevast me juurde voolavad nad. Tõotus seisab! Oh usu sa! Suur äratust saabub meil õndsusega.
Üks äratust auline saabub just nüüd. Üks äratust suur — on me palve ja hüüd. See taevane kingitus meile nüüd on. Suur äratust saabub, mis auline õnn!
2. Nüüd taeva luugid lahti on ka. Voog ikka tõuseb suur, mõõtmata, Käib ilde kõigi me ootuste. Nüüd äratust saabub nii suur, auline.

10.
1. Siin valminud villi kogutud, Mis Issandale pühendud, Kõik külsed vihud ilusad Suurt lõikuspidu ootavad. Me laulame kõik Issandast Ja oma õnnestegijast. Me austame suurt Kiihvimeest, Kes suri eksiimute eest. Põllut otab häid lõikusöö, Issand jõudu annab. Varsti laskub pime öö, Põld veel vilja kannab. Päevgi mõõbdu kiiresti, Aeg ka ruttu edasi. Ruttub, ruttub, ruttub edasi.

9.
1. Issand, nüüd ma sulle annan Oma elu täiesti. Sest et Sinu armult nõuab Kõik, mis annud Sa. Võta minu süda tervelt: Armastada tahan Sind; Hoi mind su väiega ikka, et Su tahtmist tean.
Au ja kiitust, hosianna! Kõik ma andsin Jumalale. Ta mind tõesti on päästnud, Veres puhastanud.

2. Võta minu tahtmist tervelt, Midagi ei taha ma, Kõik nüüd olgu Sulle antud, Mis ma omandanud! Issand, võta vastu seda, Mis nüüd Sulle ohvriks toon. Oma elu annan Sulle, Sa mul annud ta.

3. Püha Vaim, Sa oled näitnud, Et ma nii kõik andma pean. Püha veri, mis on jooksnud, Mind ka pühitseb. Püha Isa, näita enam Oma väge, armastust; Jää mu juure igavesti, Ara jää mu imid!

sulle nii rõõmus kui mures, Kuulun sul, tõesti sul, ainult sul'.
6. Auline Päästja, Auline vend, Lõpmata arm ni piramata, Auline kord valmistud meil, Imede ime, kord olen sääl!
7. Sa Kalliea mees, Ella mu hingee sees, Mind juhi, kinnita, Sa Kalliea mees.
8. Võidule, võidule, Saame võidule! Maailm Kristusele — ootku või või surm! Võidule, võidule, Lehvigu me lipp; Meie hüüdsõna on: „vabadus ja võit.“

I. M. 414 (uus).
9. ::; Põrgu kantsid võida tormiga, tormiga; ::; Ta värssti võimu murra, ta teod rikku ära, Põrgu kantsid võida tormiga! Au ja kiitus olgu Tallele, Ustavale Võiduvürstile! Au ja kiitus igavesti Meie kallil Tallele!

Kas leidub keegi?

Kas leidub meie seas keegi, kes on vaba vereühist sureva maailma suhtes? Kas meie seast leidub keegi, kelle südameühendus on valgustatud Pihast Vaimust ja võib ütelda: „Ma olen teinud kõik ja teen kõik, mis olenemini, et teha teatavaks Päästja armu ja armastust neile, kes on vajunud pattudele ja on teel igavesele hukatusale?“ On võimalik laulda: „Kõik altarile panen“, jne., ja onegi mitte tahtes ohverdada kõige vähemat paganale päästmiseks või loobuda mõnest muvast õhtust kodu ja teistes hädades ümbrustes, et loobuda kokku kadunutele ja puutuda paganele patupeesades, mis leidub kõikjal. Kus on muudatus — meie meele unendus — mis leeb meie ihusid tõiseks elavaks ohvrisk. Kas meie rüetust, meie kodu ja meie sõjajärgid tunnustavad surevale maailmale muudatust, mis juhtunud meiega ja faktist, et meie elame ainult siinle — teha Jumala tahtmist ja teevada tema armuõpetust kõigile põormatule? Jumal tehku meid kohtlasteks ja kinnitagu meid võitluseks — sest meie võitlus ei ole mitte liha ja vere vastu, vaid kurjade ja petlikkude väimude vastu, mis püüavad nõidada kurja häina ja hääd kurjana, ja seda isegi tõiste Jumala laste juures.

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK
Nr. 86. — September 1936.

Ohvitserid:
Kapt. V. Muul 70, ltn. A. Tennen 55, ltn. J. Padar 55, kapt. K. Nurme 25.

Allohvitserid ja sõdurid:
Sõd. M. Rosenberg 75, muus. Tealane 50, envoi l. Bakul 40, seers. F. Leeman 40, k-sekr. J. Kanter 25, seers. A. Kroos 25.

„SÕJAHÜÜD“ Inumb 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s., ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilumisaeg: 1. oktoobril 1936. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.

Rünnak „Maailm Jumalale!“

viimased kolm kuud.

Diviisi komandör, major Lockyer, külastab Eestit.

Neljapäeval, 1. oktoobril kell 7.30 õht. Ühine koosolek Tallinna 1.

Reedel, 2. oktoobril kell 7.30 õht. Sõdurite koosolek. Laupäeval, 3. oktoobril kell 7.30 õht. Päästmiskooolek. Tallinna 2.

Pühapäeval, 4. oktoobril kell 10.30 homm. Pühitsuskooolek, Tallinna 1.

Pühapäeval, 4. oktoobril kell 7.30 õhtul Päästmiskooolek. Tallinna 1.

Esmaspäeval, 5. oktoobril kell 7.30 õhtul Tallinna 3.

Teisipäeval, 6. oktoobril kell 7.30 õhtul Tartu.

JUMAL ANDKU VÄGE, PÄÄSTMIST JA PÜHITSUST.

3. Mis kaua palves oodatud on, Vastatud saame, suur meile õnn. Voog ikka kerkib, suur, mõõtmata, Ja äratust saabub meil õndsusega.

8.
1. Nüüd käib me maa üle auline päästmisevoog, Ja patused põravad Me Jeesuse juurde, kes päästa neid võib. Oh, kuid sina nendega?
Oh, kuid sina nendega? Oh, kuid sina nendega, kes ruttavad Jeesuse juurde just nüüd? Oh, kuid sina nendega?
2. Nüüd väike hulgate palves ja ootuses on. Ja neile ta ilmuu veel. Ja Vaimuga täidab neid, suri nende õnn. Oh, kuid sa ka palve teel?
3. Suur hulk sääl seisab üksikord taeva aujärje ees, Uut laulu sääl laulab ta, Kuldkanidil neil käes, valgeis riietel nad. Kas oled sa sääl kord ka?
Oh, saada nüüd, palen ma. Su voog minu üle ka! Su päästmisevoog lase tulla just nüüd, Oh Jumal, mu üle ka!

2. Me valmis vihke kogume, Ja Issandale korjame, Tõsi väsimatult kestab vaid, Tõssi palju, vähe lõikajaid. Suur põllumaal on meie ees ja kitsend vilj silmavees. Siss Issand kutsuvad täna veel, Et käiksid Tema põllu teel.

KOORID.
1. Kõik mu pattud ta heitnud mere sügavusse. Kõik mu pattud, süüd Ara võetud nüüd, Mis siin vaevanud mind. Piibel ütleb, et sääl ei enam merd olegi. Siis ma tean, et mu patte Ma ei näe ilaigi.
2. ::; Mu varjupaigas on see verine Tall, ::; Kes suri Kolgatal.
3. Minu hingee kõlab rõõmulaul, Sest Ta andestas mu süüd, Jeesus armastab mind nüüd. Ja ma laulan, laulan, laulan — Tema armastab mind nüüd.

4. Jumal, saada sa meil üks äratuseag, Las see alata minuga.
5. Issand, sinu ma pääkese paistel, Tõesti sinu ka tormisel a'al. Kuulun

